

BOLETIN OFICIAL

DEL

OBISPADO DE OSMÁ.

Se publica en dias indeterminados, en medio, uno ó mas pliegos.

DE IUBILÆI EXTENSIONE
AD UNIVERSUM CATHOLICUM GREGEM
EPISTOLA ENCYCLICA
LEONIS PP. XII.
QUÆ DE MANDATO PII IX. PONT. MAX.

ITERUM EDITA EST

OCCASIONE IUBILÆI ANNI MDCCCLXXV.

**Ut omnibus Patriarchis Archiepiscopis et Episcopis aliisque locorum
Ordinariis gratiam et communionem Sedis Apostolicæ habentibus
pro uberiori agendorum norma transmittatur.**

~~~~~
LEO PP. XII.

Venerabiles Fratres salutem et Apostolicam benedictionem.

Caritate Christi urgente Nos, ut fructus passionis eius in omnes, quantum divinitus concessa Nobis, licet indignis, potestate possumus, derivandos curemus; insignibus fidei, pietatis, omnisque virtutis exemplis tum incolarum huius urbis, tum advenarum, qui frequentissimi pro conditione temporum huc universalis Iubilæi causa convenerunt, magnam in spem erecti fore, ut ubique studia æadem Fidelium ad utilitatem animarum suarum, ad Dei et eius Ecclesiæ gloriam excitentur; votis item vestris obsecundantes, Venerabiles Fratres, et

Principum Catholicorum, quibus vera felicitas cordi est gentium sibi subditarum, quemadmodum a fel. rec. Prædecessoribus nostris Benedicto XIV et Pio VI factum est, Ecclesiæ thesauros, uti Remæ elapso anno sacro, ita in universis orbis terræ regionibus aperiendos in Domino putavimus. Proinde Constitutionem ad universos Christifideles edidimus, qua Iubilæi eiusdem indulgentiam extendimus, et quæ pia opera, quoque temporis spatio ad eam consequendam præstari debeant, item permissas arbitrio vestro facultates iniuncta opera commutandi, aut redigendi, eorum commodo qui impediti legitime fuerint, indicamus, eamque, ut per Vos cognosci ob omnibus possit, Vobis mittimus. In re autem huiusmodi quam necessaria opera vestra sit, quantaque Vobis contentione sit laborandum, ut felices consiliis nostris exitus respondeant, nihil necesse est dicere. Tantum enim boni ex solempni hac anni sacri celebratione percepturi sunt populi, quantum diligentiae studique ad se, uti par est, præparandos adhibuerint; ut autem plurimum adhibeant, id ex curis pendet, quas in id, pro munere officii vestri pastoralis, impenderitis. Agnoscant igitur per Vos quid et quantum illud sit quod eis tribuitur. Ostendite thesauri pretium quem reseramus, et quam facile omnes possint eius divitiarum esse participes, tum ob amplissimas, quas ministris Poenitentiae concedimus facultates peccata remittendi, tum ob ipsam operum naturam, quæ imponuntur peccatis expiandis. Scitis quanta fuerit ea in re disciplinæ severitas in Ecclesia ante sæculum quartum decimum. Quicumque pro sola devotione, ait fel. rec. Prædecessor noster Urbanus II in Concilio Claromontano, «non pro honoris, vel pecuniæ adeptione, ad liberandam Ecclesiam Dei Ierusalem profectus fuerit, iter illud pro omni poenitentia, reputetur.» Neque sane aliter tunc concedi plenariam indulgentiam solitam fuisse novimus, quemadmodum verba illa referens doctissimus ac piissimus Dei servus Beatus Iosephus Maria Tomasius Cardinalis animadvertit. «Hanc, inquit, plenariam indulgentiam, in qua opus iniunctum gravissimum erat sumptibus incommodis, laboriosissimis itineribus, et imminentibus vitæ periculis, ut potius videri possit immutatio poenitentiae, quam huius absoluta relaxatio..... hanc, inquam, plenariam indulgentiam pro terra sancta alii postea Summi Pontifices semper confirmarunt.» Lenitatem piæ matris Ecclesiæ imbecillitatem miserantis filiorum suorum, quæ nunc onera tanto leviora ac facilia pro bonis pretium omne excedentibus imponit, Fidelium considerationi proponentes, illud certe assequemini, ut nemo tam mollis et negligens reperiatur, quin bona illa velit tam parvo sibi comparare. Cavendum tamen est diligenter, ne inde occasione accepta, ut verbis utamur Sanctæ Synodi Tridentinæ, «peccata ipsa leviora putantes. » velut iniurii, et contumeliosi Spiritui Sancto, in graviora labantur,

»thesaurizantes sibi iram in die iræ • Quare Ecclesiæ quidem eâ in re ostendatur liberalitas, sed nihil omnino diligentiae, atque industriæ negligatur, quo redigant homines in memoriam quaecumque contra Dei legem commiserunt, eaque dolentes ex animo, ac detestantes integre ac sincere confiteantur; atque inde magis ad admirandam amandamque Dei benignitatem excitentur, qui se tam facilem ac placabilem præbeat iis, qui nunquam satis plectenda impietate «semel a peccati, et Dæmonis servitute per Baptismum liberati, et accepto Spiritus Sancti dono, scienter templum Dei violare, et Spiritum Sanctum contristare non formidaverint.»

Eam ob causam exemplum secuti Prædecessorum nostrorum, solemni indicto Iubilæo, divinam auxilium ad prosperum tanti operis exitum publice implorari iussimus, sine quo nihil eiusmodi humana potest imbecillitas, et frangi populo panem verbi Domini tum in templis, tum in plateis, quo ministrorum ope salutis animarum zelo flagrantium, et catholicam de Indulgentiis, ac Iubilæo doctrinam doceretur diligenter, et de omni Christiani instituti admoneretur officio, et ad sinceram pœnitentiam gravissima oratione excitaretur.

Sibi igitur unusquisque vestrum. Venerabiles Fratres, hoc potissimum in tempore illud Prophetæ dictum putet: «clama, ne cesses: quasi tuba exalta vocem tuam et annuntia populo meo scelera eorum, et domui Iacob peccata eorum» et ipsi per Vos, quoad poteritis, et monitu vestro sacri oratores quos elegeritis verbis ac vita ad movendos animos maxime idoneos, inculcent auribus omnium, quod omnibus comminatus est Christus: «nisi pœnitentiam habueritis, omnes similiter peribitis.» Doceant, idipsum, nos ut pœniteat, petere supplicii prece oportere, quod implorabat verbis illis Prophetæ: «converte nos Domine ad Te, et convertemur:» ostendant, quanta in Deum iniuria sit peccatum: incutiant salutarem animis terrorem severitate proposita divini iudicii, ac suppliciorum acerbitate quæ parata sunt morientibus in peccato suo; excitent vero spem in omnibus ab infinita Dei bonitate impetrandæ misericordiæ, qui se expectare affirmat, ut misereatur, cujus sunt voces illæ dulcissimæ: «convertimini, et agite pœnitentiam ab omnibus iniquamentis vestris, et non erit vobis in ruinam iniquitas. Projicite a vobis omnes prævaricationes vestras, in quibus prævaricati estis, et facite vobis cor novum et spiritum novum.... Quia nolo mortem morientis, dicit Dominus Deus: revertimini et vivite.» Ex quo illud facile consequetur, ut agnoscatur, quam dignus amore sit pater adeo bonus ac misericors, indeque subeat consideratio, quam indigna tanta bonitate ratio sit eum offendere; dolor denique intimus oriatur, ac detestatio peccatorum, certa ac deliberata voluntas vitam et mores emendandi.

Ita internæ ostensa pœnitentiæ necessitate, ad eamque comparatis

Fidelium animis, de eadem quatenus sacramentum est, diligenter doceantur. Admoneant eos ministri verbi Domini, æque necessarium esse illud degerantibus post Baptismum, quam Baptismum ipsum nondum regeneratis, merito proinde dictum «secundam tabulam post naufragium,» qua una in æternæ salutis portum liceat pervenire: ostendant quo sensu doloris et humilitatis, qua fide, qua integritate confiteri peccata sua debeant; neque illud docere prætermittant, confessionem generalem persæpe utilem esse, certis autem in casibus omnino necessariam: abluta vero per absolutionem culpa, æternaque pœna condonata temporalem plerumque superesse; ita omnino divina exigente justitia, ut pœnis saltem tempore definitis puniantur ii, quorum sceleribus nec ipsa nullis definita temporis finibus supplicia satis digna fuissent. Sic præparatis animis, Fideles sancti Iubilæi fructus adispisci poterunt; sed ut opera qua par est pietate fiduciaque suscipiant, per quæ hoc tantum boni sint adepturi, vestrum erit efficere, ut intelligant, ac certum et persuasum habeant, relictum esse Ecclesiæ a mediatore Dei et hominum Cristo Iesu inexhaustum meritorum suorum thesaurum, quibus et merita accedant Beatissimæ Virginis Genitricis eius, Sanctorumque omnium vi copiosæ apud Dominum redemptionis eo dignitatis evecta, cuius divitias hominibus dividere, in eius esset potestate, quem Christus ipse visibilem pro se invisibili in eadem Ecclesia caput constituisset; eius nempe prudenti arbitrio merita illa modo amplius modo arctius applicari vovis ad modum absolutionis, mortuis ad modum suffragii posse, siquidem illi per Sacramentum pœnitentiæ culpam eluisent, æternaque pœna essent absoluti, hi vero si cum Deo caritate coniuncti migrassent e vita; in ea vero meritorum illorum applicatione indulgentiam esse positam, per quam temporales pœnæ apud divinam iustitiam peccatis debitæ plus minusve relaxantur, pro modo applicationis a dispensatore thesauri illius Romano Pontifice constitutæ, et quam Fideles ad eam afferant, præparationis: denique plenariam esse indulgentiam Iubilæi, et ab aliis etiam plenariis indulgentiis distinctam, quæ in modum Iubilæi conceduntur, propterea quod anno solemnibus remissionis, qui Iubilæus dicitur, amplior pœnitentiæ ministris ad hoc ipsum constitutis tribuitur facultas a peccatis absolvendi, et vincula atque impedimenta relaxandi, quibus non raro confitentium conscientia implicatur: dum autem universi Christiani populi in cœlum ascendit deprecatio, certior in omnes ampliorque placati pœnitentia Domini descendit miseratio,

Atque hæc quidem, Venerabiles Fratres, docendi sunt populi; sed ut, quæ docti fuerint, efficere cum fructu possint, quam necessaria sit apta et opportuna Sacerdotum opera, apud quos confiteri peccata sua debeant, probe intelligitis. Quamobrem curandum sedulo Vovis est, ut

ii, quos ad confessiones audiendas deligetis, ea meminerint ac præs-
tent, quæ de ministro Pœnitentiæ præcipit Prædecessor noster Inno-
centius III., ut scilicet sit discretus «et cautus, ut more periti medici
»similiter infundat vinum et oleum vulneribus sauciati, diligenter
»inquirens et peccatoris circumstantias et peccati, per quas prudenter
»intelligat, quale illi debeat consilium præbere, et eiusmodi remedium
»adhibere diversis experimentis utendo ad sanandum ægrorum;» habe-
atque præ oculis documenta illa Ritualis Romani; videat diligenter
Sacerdos, quando et «quibus conferenda, vel neganda, vel differenda
»sit absolutio, ne absolvat eos, qui talis beneficii sunt incapaces, qua-
»les sunt qui nulla dant signa doloris, qui odia et inimicitias deponere,
»aut aliena, si possunt, restituere, aut proximam peccandi occasionem
»deserere, aut alio modo peccata derelinquere, et vitam in melius
»emendare nolunt; aut qui publicum scandalum dederunt, nisi publice
»satisfaciant, et scandalum tollant. Quæ quidem nemo non viderit quam
longe ab eorum ratione distent, qui, ut gravius aliquod audiunt pec-
catum, aut aliquem sentiunt multiplici peccatorum genere infectum,
statim pronuntiant se non posse absolvere: iis nempe ipsis mederi
recusant, quibus maxime curandis ab eo sunt constituti qui ait: *non
est opus valentibus medicus, sed male habentibus;* aut quibus vix ulla
scrutandæ conscientiæ diligentia, aut doloris, ac propositi satis videtur
significatio, ut absolvere se posse existiment; ac tum demum tutum
se cepisse consilium putant, si homines in aliud tempus absolvendos
dimiserint. Si enim ulla in re servanda est mediocritas, in hac potis-
simum servetur necesse est, ne vel nimia facilitas absolvendi facilita-
tem afferat peccandi, vel nimia difficultas alienet animos a confessio-
ne, et in desperationem salutis adducat. Sistunt se quidem multi
Sacramenti Pœnitentiæ ministris prorsus imparati, sed persæpe tamen
huiusmodi, ut ex imparatis parati fieri possint, si modo Sacerdos visce-
ra indutus misericordiæ Christi Iesu, qui *non venit vocare iustos sed
peccatores,* sciat studiose, patienter, et mansuete cum ipsis agere.
Quod si præstare prætermittat, profecto non magis ipse dicendus est
paratus ad audiendum, quam cæteri ad confitendum accedere. Imparati
enim illi tantummodo sunt iudicandi, non qui vel gravissima admise-
rint flagitia, vel qui plurimos etiam annos abfuerint a confessione;
*misericordiæ enim Domini non est numerus, et bonitatis infinitus est
thesaurus;* vel qui rudes conditione, aut tardi ingenio non satis in se
ipsos inquisierint, nulla fere industria sua id sine Sacerdotis ipsius
opera assecuturi; sed qui, adhibita ab eo necessaria, non qua præter
modum graventur, in iis interrogandis diligentia, omnique in iisdem
ad detestationem peccatorum excitandis, non sine fuis ex intimo cor-
de ad Deum precibus, exhausta caritatis industria, sensu tamen doloris

ac poenitentiae, quo saltem ad Dei gratiam in Sacramento impetrandam disponantur, carere prudenter iudicentur. Quocumque autem animo sint qui accedant ad ministrum Poenitentiae nihil ei magis cavendum est, quam ne sua culpa diffusus quispiam Dei bonitati, aut Sacramento reconciliationis infensus discedat. Quare si iusta sit causa, cur differenda sit absolutio, verbis quoad poterit, humanissimis persuadeat confessis necesse est, id et munus officiumque suum, et eorum ipsorum salutem omnino postulare, eosque ad redeundum quamprimum blandissime alliciat, ut iis fideliter peractis, quae salubriter praescripta fuerint, vinculis soluti peccatorum gratiae coelestis dulcedine reficiantur. Aptissimo eius caritatis exemplo inter ceteros esse potest S. Raymundus de Pennafort, quem insignem Sacramenti poenitentiae ministrum appellat Ecclesia: «Cognitis peccatis, inquit, adsit (confessarius) »benevolus, paratus erigere et secum onus portare; habeat dulcedinem »in affectione, pietatem in alterius crimine, discretionem in varietate, »adiuvet confitentem orando, eleemosynas et caetera bona pro eo faciundo, semper eum iuvet leniendo, consolando, spem promittendo, »et, cum opus fuerit, etiam increpando.»

Huiusmodi vero accepti patientia, ac benignitate caritatis peccatores aequiore etiam animo poenae se subiicient, quae sibi satisfactionis nomine irrogabitur. Animadvertant enim necesse est, non eam esse vim ac naturam Iubilaei, ut per eius indulgentiam omni solvantur homines obligatione offensae peccatis Dei iustitiae satisfaciendi, quasi vero quae poenitentibus eius rei causa a Sacerdotibus Sacramenti ministris per id tempus iniunguntur, praestare necesse non sit. Nam ad Sacramenti integritatem pertinet satisfactio illa, neque profecto alia Nobis mens esse potest, dum permissa a Christo potestate de severitate debitae poenae poenae per indulgentiam remittimus, nisi ut illi dumtaxat tanto fruantur beneficio, qui omnia impleverint, quibus, eodem Ecclesiam suam docente Christo, didicimus velle iustitiae suae Deum per infinita ipsius Filii sui Redemptoris nostri merita satisfieri. Revocanda igitur vobis sunt in memoriam Poenitentiae ministris, verba illa S. Concilii Tridentini; «debent Sacerdotes, quantum prudentia suggesserit, »pro qualitate criminum, et poenitentium facultate, salutare et convenientes satisfactiones iniungere»; et quod docet Catechismus eiusdem S. Concilii, in irroganda scilicet satisfactionis poena nihil sibi suo arbitratu statuendum esse, sed omnia iustitia, prudentia et pietate dirigenda; qua ut regula peccata metiri videantur, et poenitentes suorum scelerum gravitatem agnoscant, operae pretium esse eis interdum significare quae poenae quibusdam delictis ex veterum canonum praescripto, qui poenitentiales vocantur, constitutae sint; universaeque satisfactionis modum culpae ratione temperandum.

Quam in rem illud etiam hoc praesertim tempore misericordiae, et remissionis opportune admonebuntur Sacerdotes, quod ait Doctor Angelicus; «Melius est quod Sacerdos poenitenti indicet quanta poenitentia esset sibi pro peccatis iniungenda, et iniungat nihilominus aliquid, quod poenitens tolerabiliter ferat. Quod ipsum antea docuerat Chrysostomus: Si nulla ex parte, inquit, parcere volens debitam adhibueris sectionem, fiet saepe, ut animum ille doloris impatientia despondens, atque adeo omnia simul detrectans cum pharmacum, tum vinculum, se ipse praecipitem ferat, contrito iugo, et confracto laqueo. Equidem complures recensere possim, quos constat in extrema mala adactos non ob aliud, nisi quod digna ab eis poena, et quae peccatis perpetratis par esset, exigeretur.»

Huc vero cum pertineat saluberrima haec, quae nobis divinitus facta est, potestas merita Dei et Hominis Christi Domini, et Sanctorum eius dispensandi, ut partibus omnibus impletis Sacramenti Poenitentiae, quidquid poenae adhuc sibi luendum supersit peccatorum supplere Fideles possint; date operam, ut intelligant, qua ratione, quo ordine, qua pietate, quae ad id iniuncta fuerint, sint exsequenda. Discant supplicationes hasce, quae ad certas sacras aedes faciendae praescribuntur, instar esse quoddam stationum illarum, quae priscis Ecclesiae temporibus fieri solebant, cum mos fuit fidelium, ut certis diebus includerent se in sacris aedibus, ibique ieiuni orantesque, et annos suos recogitantes in amaritudine animae suae usque ad vesperam perseverarent.

Quod si nunc temporis Ecclesia tanto minus requirit a filiis suis ad hoc etiam, ut plenariam consequi indulgentiam possint, id non ita sane est interpretandum, quasi minorem existimet nunc, quam antea, debere nos Deo compensationem pro peccatis; sed dum laboriosa opera mitigat misericordia, quantum de asperitate remittit exterioris satisfactionis, tantum conari vult homines, ut intensioris vi contritionis, pii-que ardore studii exsequendorum, quae imperaverit, operum interiori profectui afferant animorum,

Atque ad hoc illud refertur, quod inter iniuncta opera Sanctissimae Eucharistiae perceptio numeretur, qua, cum ipse in ea fons coelestium omnium charismatum, ac donorum Christus Dominus contineatur, nulla profecto efficacior res est ad ignem excitandum perfectae caritatis: ex quo liquet quantopere in eam curam incumbendum Vobis sit, ut fidelis populus tanti Sacramenti vim et naturam doceatur, et optime affecto ac praeparato animo ad illud accedat.

Habetis, Venerabiles Fratres, quae velimus potissimum quod ad sacrum pertinet Iubilaeum, fideles populos praemoneri. Freti studio vestro salutis commissarum Vobis animarum non modo Vos confidimus operam daturus, ut omnes ea studiose peragendo, quae indicavimus,

plenariam, quam omnibus de inaestimabili Ecclesiae thesauro offerimus, consequantur indulgentiam; sed ita consequantur, ut eius fructus etiam in posterum permaneat. Eo enim pro sollicitudine nostra omnium Ecclesiarum spectant vota nostra, dum beneficium huiusmodi ad universos orbis Catholicos extendimus, ut omnis, si fieri potest, corruptela a moribus Christiani populi in perpetuum removeatur. In vestro quique grege, quae potissimum vitia dominantur, probe nostis. In ea igitur radicitus evellenda toto animo incumbere nunquam zeli vestri pastoralis desistat industria. Immane illud flagitium contumeliose in Deum loquendi quis credidisset fieri unquam posse, ut audiretur inter Christianos? Atqui tamen nulla iam pene regio est, in qua non temere iuratur, ac sanctum et terribile nomen Domini usurpetur irreverenter, atque adeo non desint (horrescimus cogitantes, pudetque dicere) qui ei, quem Angeli glorificant, non vereantur maledicere. In huiusmodi impietatem, qua nulla maior Divinae Maiestati afferri potest iniuria, exardescat zelus vester, summaque ope invehatur....

Vestrum potissimum est decorem diligere domus Dei: at illud maxime curae Vobis esse debet, ne illa adeuntium cultu habituque minus decente, aut quavis irreligiositate violetur, quibus sane nihil eam magis dedecorat; neve unquam excidant fidelibus monita illa Christi Domini, *Domus mea domus orationis est*, et, *zelus domus tuæ comedit me*.

Meminerint admoniti per Vos populi praeceptum quod ipse Dominus imposuit verbis illis: *memento, ut Sabbata sanctifices*, et horrendam illam in violatores sententiam: *Sabbata mea violaverunt vehementer: dixi ergo ut effunderem furorem meum super eos, et consumerem eos*: in quo tamen tanta est multorum perversitas, ut vel non dubitent servilia exercere, vel quae immunitas ab huiusmodi operibus ad vacandum Deo praecepta est, ea ipsi ad vacandum Diabolo abutantur; ita se diebus festis ad comissiones, ad ebrietatem, ad libidinem, ad omnia Diaboli opera proiciunt. Tollatur in perpetuum, quoad per Vos fieri poterit, scandalum huiusmodi, succedatque illi orandi studium, audiendique verbi Domini, neque modo pio assistendo augustissimo Missae sacrificio, sed ipso sumendo Christi Corpore, saluberima sacrificii ipsius participatio.

Quid vero de Ecclesiae praeceptis, quid nominatim de abstinentiae, ac ieiunii observantia dicemus? Quotus enim iam quisque est qui praeceptum illud praesertim vel, ut par est, curet, vel etiam non omnino contemnat? In hoc etiam intelligitis, quam necesse sit, Vos animum intendere, ut cognoscant Fideles quo praecepta Ecclesiae pertineant, quantaque tantae parentis auctoritatem veneratione prosequi debeant, de qua sponsus ipse eius Christus pronuntiavit: «si quis Ecclesiam non

»audierit, sit tibi sicut ethnicus, et publicanus.»

Omnis quidem aetas curas vestras sibi vindicat, sed ea potissimum, ex qua futurus pendet Ecclesiae status et humanae societatis, quamque ideo coniurata in utriusque perniciem omni ope ad suas partes adducere conatur impietas. Educationis eius ac disciplinae vel negligentiam vel perversitatem inde magna ex parte repetendam esse probe cognoscitis, ac nobiscum deploratis, quod iam homines Matrimonii sanctitatis et officiorum cepisse videatur oblivio; adeo crebro contractus, ut vocant, civilis, qui tot in regionibus usurpatur, occasione, sanctissimæ Sacramenti illius leges violantur, quod, Paulo Apostolo auctore, *magnum est in Christo et in Ecclesia*; adeo invaluit iniquissima illa inter catholicos, et haereticos coniuges conventio, ut vel tota proles patris, vel mascula patris, femina matris religionem sequatur. Videtis igitur quanta Vobis suscipienda sit sollicitudo, ut fideles catholicam de Sacramento illo teneant doctrinam, et ad parendum adducantur Ecclesiae legibus, funestaque illa Christianae educationis pernicies, quantum eniti hortatu et auctoritate possitis, a Christiano populo amoveatur: generatim vero ut catholicis moribus atque institutis imbuantur adolescentes, et eisdem ipsis instando, et parentibus, et praeceptoribus, contendite; praesertim vero ut caveant a seductoribus, ut adeo propagatam miserrima temporum conditione opinionum sententiarumque pravitatem, et unde teterrima malorum omnium seges orta est, libros religioni, moribus, quieti publicæ infestos perhorrescant. Quæ ut pestis prohibeatur a fidei populo, eum identidem admonendum curate, quam juste ac salubriter et a Prædecessoribus nostris, et a Christianis Principibus cautum sit, ne libri huiusmodi retineantur, nullamque ea in re nimiam vigilantiam curamque existimate. Omnis autem ætatis, sexus, conditionis mortalibus consultum fuerit, si salutari pabulo assidue nutriantur verbi Domini, si frequens foveatur usus Sacramentorum, si pii cætus, quibus utrumque sit in primis propositum, vel provehantur quicumque sint, vel novi etiam instituantur.

Sed ad hæc efficienda adjutoribus Vobis opus est, quos vocavit Dominus operarios in vineam suam. Quare admonete eos assidue quam non ipsis liceat esse otiosis, quamque necesse sit, ut operam suam conferant ad mores populi moderandos. Inquirete sedulo in eorum vitam, sermones, convictus, consuetudines: «manus enim sordida, »ut ait S. Gregorius M., aliam non lavat, et oculus plenus pulvere maculam non considerat; ita mundus debet esse qui vult »aliena corrigere.» Ad cultus præterea eorum exterioris gravitatem ac modestiam diligenter attendite. Ut autem docendis Fidelibus, et ecclesiasticis ministeriis recte riteque obeundis sint idonei, ne sitis experimento contenti, quod dederint antequam Ordinibus

initiarentur; sed curate, ut initiati nunquam desinant in rerum sacrarum studiis impigre se exercere. Quo spectat quod Concilium Romanum habitum a Benedicto XIII. anno Jubilæi 1725. de Congregationibus decrevit Ecclesiasticorum «semel in unaquaque hebdomada habendis, in quibus alternatim et rituum et conscientiarum casus proponantur, discutiantur, et practice exerceantur:» quodque proinde Vobis majorem in modum volumus commendatum.

Ceteris vero Ecclesiasticis eos æquum est in omnibus excellere, qui excellent dignitate. Eorum ideo a Vobis ratio est habenda diligenter, ut nihil in eis reprehendendum populus animadvertat, quos maxime intuetur; sed ita vobiscum consilio atque opera conspirent in opus ministerii, in ædificationem Corporis Christi, ut merito cum Concil. Trid. Ecclesiæ Senatus dici possint. Parochorum præsertim curas et industriam acuite, ut ex præscripto ejusdem Sanctæ Synodi «plebem per se incessanter instruunt, et Sacramentis reficiant, quotidianas pro populo ad Deum preces et orationes effundant, et laudabili vitæ et conversationis exemplo, virtutibus, et morum disciplina omnibus præluceant, viamque salutis præmonstrent,» cæteris denique fungantur officiis quæ ibidem præscripta sunt.

Seminarium custodite ut pupillam oculi, et quicumque in spem Ecclesiæ adulescunt, Clericorum institutio summæ Vobis curæ sit, acriterque vigilate ne quis, nisi indole, virtute, scientia vere se vocatum præseferat in sortem Domini, sacris Ordinibus initietur. Neque eo minus religiosarum familiarum observantiæ prospicite facultatibus utentes, quæ Vobis a S. Concilio Tridentino vel tanquam Ordinariis, vel tanquam Sedis Apostolicæ delegatis tribuuntur. Scholas et collegia adolescentium crebro invisite ad venena prohibenda præsentis ævi corruptelarum, omniaque ad normam dirigenda sanctissimæ disciplinæ. Instate, ut Moniales quæ Deo voverunt religiose præstent, «et quas (uti monet Concilium Romanum) educandas ac formandas susceperint puellas convictrices, pie illas, et catholice instruant, incumbantque, ne ipsarum ornatus, et vestes puellis inter sponsas Christi versantibus disconveniant.» Quæ de celebratione synodorum, quæ de visitatione diœcesium præcipiuntur a Concilio Tridentino partes ducite muneris vestris gravissimas. Ea ut præscriptis ab eo temporibus modoque religiose impleantur, Vobis etiam atque etiam commendamus. Inde enim et cognoscetis oves vestras, et quibus earum malis medendum sit, quibus commodis consulendum intelligetis. Omnium ordinum cura Vobis commissa est, sed præcipue pauperum, quibus ad evangelizandum se missum a Patre professus est Christus, in quos adeo præclara singularis præbuit argumenta voluntatis. Probe autem intelligitis quam facile sit, ut, eges-

tate impellente; omnem præsantis Dei beneficentiæ fractum amittant. Bonis igitur Ecclesiæ ita utimini, ut præceptum Domini in exemplum impleatis, *quod superet date eleemosynam*, eaque fideliter præstetis, quæ de bonorum illorum usu Episcopis præscribit Ecclesia: aditum habeant ad Vos facilem egentium gemitus, divitum opem, eleemosynæ præcepto quam sæpissime proposito, pro eis implorate; eosque ab omni oppressione atque iniuria pro virili parte defendite. Contra fœneratorum iniquitatem, qui, ut ait Cathedris. Rom. miseram plebem compilant et trucidant usuris, inter cetera vehementer invehatur zelus vester, quod malum adeo miseris hisce temporibus invaluit...(1)

Inter pauperes, autem eos præsertim caritati vestræ commendamus, quorum egestati vel orbitas, vel ægritudo veluti cumulus accedit, ut domus utriusque sexus adolescentibus alendis educandisque, invalidis ægrisque recipiendis tum quod ad corpus remque familiarem pertinet, tum quod ad animum, quam diligentissime accurentur.

Ne multa: pastores Vos estis ac magistri populorum. Vestrum idcirco est, Venerabiles Fratres, non modo vigilare, ne quos crediti Vobis greges *spiritualium bestiarum patiantur incursus*, sed eos cælestis doctrinæ pabulo nutrire monitis quidem legibusque salutaribus, at exemplo potissimum; quo spectant quæ et Vobis dicta sunt a Domino: «vos estis lux mundi.... sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum, qui in cœlis est;» quod unum maxime valet tum ad movendos animos, tum ad obstruendum os loquentium iniqua, secundum illud Apostoli: «In omnibus te ipsum præbe exemplum bonorum operum, in doctrina, in integritate, in gravitate, verbum sanum irreprehensibile, ut is, qui ex adverso est, vereatur nihil habens malum dicere de vobis.» Ita fiet, ut non modo quid agendum sit videant populi, sed ut agant reipsa, ac tanquam Apostoli, sic et Vos sal terræ sitis; hoc est putore adempto peccatorum, qua semel imbuti per Vos fuerint homines, vitæ morumque integritas diutissime incorrupta servetur. Hæc sunt vota nostra, hoc freti virtute studiisque vestris, Deo adiuvante, confidimus consecuturos, ut erroribus vitiisque profligatis, pietate corroborata, induant fideles, ut hortatur Apostolus, «sicut electi Dei sancti et dilecti, viscera misericordiæ, benignitatem, humilitatem, modestiam, patientiam supportantes invicem, et donantes sibimetipsis, sicut et Dominus donavit nobis: super omnia autem caritatem habeant, quod est vinculum perfectionis;» quod scilicet Christianas omnes simul iunctas secum fert,

---

(1) Idem graviter agatur contra furti scelus quod tot modis totque damnis societatem coarbat.

et conservat virtutes, atque hominem Deo coniungit, in quo tota hominis perfectio est. Hunc fructum sacri Iubilæi maximum ex Christi Iesu Dei ac Redemptoris nostri meritis, Sanctorumque omnium ut capere Vobis contingat laborum vestrorum; huius ut Nos voti compotes faciat misericordiarum Pater et Deus totius consolationis per eundem Filium suum Redemptorem nostrum, cuius eadem fuit precatio cum ait: *rogo, Pater, ut unum sint sicut et nos*, quanta possumus animi contentione obsecrantes Apostolicam Benedictionem Vobis, et commissis curæ vestræ gregibus peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum Octavo Kal. Ianuarii Anno incarnationis Dominicæ Millesimo octingentesimo vigesimo quinto Pontificatus Nostri Anno Tertio.

DECLARACIONES ACERCA DEL PRESENTE JUBILEO.

Sacra Pœnitentiaria, mandatis obsequens Sanctissimi Domini PII PAPAE IX, super petitionibus a nonnullis locorum Ordinariis Sanctæ Sedi oblatis, occasione Jubilæi anno proxime elapso, die 24 Decembris indicti, hæc, quæ sequuntur, ex Apostolica auctoritate declarat.

1. Ne quis fidelium ob Ecclesiarum visitandarum defectum a lucrando Jubilæo impediatur, Sanctitas Sua locorum Ordinariis facultatem concedit, in iis locis, in quibus prædictus Ecclesiarum defectus verificetur, designandi minorem Ecclesiarum numerum, seu etiam unam, si unica tantum adsit Ecclesia, in quibus, seu in qua, fideles aliarum Ecclesiarum visitationes peragere possint, eas vel eam visitando iteratis ac distinctis vicibus, eodem die naturali vel ecclesiastico, usque ad integrum numerum in Apostolicis Litteris præscriptum.

2. Indulget insuper eadem Sanctitas Sua, ut, durante Jubilæo, fideles rite dispositi absolvi possint etiam a crimine hæresis; firma tamen obligatione abjurandi errores seu hæresim, reparandi scandala etc. prout de jure.

3. Declarat vero, vi præsentis Jubilæi una tantum vice absolvi posse a censuris et casibus reservatis, et similiter semel tantum acquiri posse ipsius Jubilæi indulgentiam; manere tamen in suo vigore indulgentias a Sancta Sede concessas et expresse non suspensas aut revocatas.

4. Declarat, unica Confessione et Communionem non posse satisfieri præcepto paschali et simul acquiri Jubilæum.

5. Non posse autem absolvi Confessarios, qui complicem absolvere ausi fuerint.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romæ in S. Pœnitentiaria die 25 Ianuarii 1875.

ANTONIUS M. CARD. PANEBIANCO M. P.

LAURENTIUS CANONICUS PEIRAMO S. P. SECRETARIUS.

Despues de las precedentes Declaraciones se han dado las siguientes:

Ad lucrandum Jubilæum requiri Confessionem et Communionem a Confessione annuali et a Communione paschali omnino distinctam.

Ad lucrandum Jubilæum requiri Confessionem et communionem distinctam a confessione et communionem paschali.

Fidelibus cum Capitulis, Confraternitatibus, Congregationibus etc. seu cum proprio Parocho aut alio Sacerdote ab eo deputato Ecclesias, pro lucrando Jubilæo, processionaliter visitantibus applicari posse ab Ordinariis Indultum in Litteris Apostolicis eisdem Congregationibus et Capitulis concessum.

Indultum pro navegantibus et iter facientibus, qui impediuntur, quominus currente anno Jubilæi opera injuncta pro lucranda Jubilæo exequi possint, extendi etiam ultra annum.

Navigantibus et iter agentibus quindecim non vero sexaginta visitationes Ecclesiæ Cathedralis, vel majoris, aut Parochialis loci eorum domicilii seu stationis præscribi.

Opera incepta Uno in loco impleri et perfici posse in alio, ubi quis vitam degere debeat ratione officii, servitii, vel matrimonii.

Fideles in processionibus extra januas Ecclesiæ, aut Oratorii ob illius angustiam remanentes, et cum aliis orantibus unum corpus moraliter efformare, ac proinde visitationi pro lucrando Jubilæo satisfacere.

Otras declaraciones.

An ad distinguendas numero visitationes necesse sit, et sufficiat, ut fideles egrediantur, et rursus in eandem statutam Ecclesiam ingrediantur? R. *Affirmative.*

Ordinarius quidam exposuit, in sua Diœcesi nonnullas adesse Paræcias rurales et montuosas, in quibus Oratoria Ecclesiæque minores reperiuntur quidem; sed quæ adeo inter se distant vel in talium summitate montium positæ sunt ut notabilis pars gregis ab exequendis præscriptis visitationibus ob difficultatem retrahatur, et indulgentiam propterea Jubilæi non consequatur.

Proindeque indultum petit designandi vel Ecclesiam parochialem tantum vel Ecclesiam parochialem et illa tantum Oratoria, quæ populus satis commode adire possit, aliis asperæ et difficilioris viæ omissis.

R. Ea tantum designanda esse Oratoria, quæ publico divin^o cultui sint addicta; in quibus Missa celebrari soleat, et quorum visitatio non sit iudicio Ordinarii moraliter impossibilis: iis vero fidelibus qui ob aliquod peculiare impedimentum ea visitare non valeant provisum per Litteras Apostolicas.

Utrum ubi quatuor Ecclesiarum visitationi unius Ecclesiæ visitatio, quater repetita ex quacumque causa substituta est, hæc quatuor visitationes unius Ecclesiæ æque uno die complendæ sint ac quatuor visitationes Ecclesiarum, an vero juxta arbitrium visitantium aliter et in plures dies distribui possint? Respondit: *Requiri ut per ingressum et regressum quater per quindecim dies Ecclesia visitetur.* (Cuatro veces cada dia, se entiende.)

Utrum lucretur Jubilæum qui conditiones præscriptas adimplet in aliena Diœcesi, ubi non habet domicilium, si observet ordinationes Ordinarii loci ubi moratur? *R. Affirmative.*

Utrum lucretur Jubilæum qui confessionem et communionem peragit in aliena Diœcesi ubi non habet domicilium dum cetera opera injuncta in propria Diœcesi adimplevit aut adimplere intendit juxta modum a proprio Ordinario præscriptum? *R. Affirmative.*

Utrum lucretur Jubilæum, qui postquam partem visitationum peregit in Diœcesi sui domicilii, in aliam Diœcesim se transfert, ibi novum acquisiturus domicilium, si in ea numerum visitationum juxta præscriptum Ordinarii novi domicilii complet? *R. Affirmative.*

Ordinarius quidam quæsivit an censi possint veluti processiones ad quatuor Ecclesias designatas pro Jubilæo lucrando, visitationes, quas ille peragit una cum Capitulo et Seminario in vestimentis haud choralibus sed nigris, psallendo voce submissa; et proinde an sit in suo arbitrio numerum visitationum imminuere sicuti est in sua facultate eas imminuere, quæ processionaliter fiunt?

R. Quatenus processiones fieri nequeant more solito, affirmative.

An fidelis qui, expletis necessariis conditionibus pro lucrando Jubilæo, applicare cupiat plenariam Indulgentiam pro alicujus anima defuncti et ipse eodem tempore eandem consequatur indulgentiam?

Ex audientia Sanctissimi diei 25 Aprilis 1875 Sanctitas Sua benigne declaravit Jubilæi Indulgentiam CUMULATIVE pro se et Defunctis lucrari posse.

OBISPADO DE OSMA.

Recomendamos con empeño á Nuestro amado Clero la atenta lectura de esta hermosa Encíclica, y le exhortamos á que se guie por ella continuamente para obrar en las materias de que trata, con arreglo

al contenido que le concierne de la misma, y á que estudie cuidadosamente las precedentes Declaraciones acerca del presente Jubileo.

Le recomendamos igualmente la diligente lectura de la no menos bella Encíclica de Su Santidad reinante, por medio de la cual ha concedido el presente Jubileo, y le exhortamos asimismo á que practique todo cuanto de ella le atañe en orden al desempeño de los deberes del sagrado ministerio, y por lo tanto al ejemplo que debe dar á los fieles para excitar en ellos la práctica de las virtudes y la fuga de los vicios. Y ya que por las circunstancias de los tiempos no pueden tenerse ejercicios espirituales en comun ni darse misiones formales á los pueblos, procuren todos los eclesiásticos hacer en particular los ejercicios que se expresan, y predicar al pueblo, sobre todo los Párrocos y demas encargados de la Cura de almas, algunos sermones extraordinarios, como se predicarán en la capital del Obispado y en Soria, durante los dias que se señalen para hacer las visitas de las respectivas Iglesias los Cabildos Catedral y Colegial.

Con esta ocasion exhortamos á los Párrocos y demás encargados de la Cura de almas, á que no dejen de cumplir con el gravísimo deber, que tantas veces les hemos recordado, de apacentar, á lo menos todos los Domingos y dias festivos solemnes, *salutaribus verbis, cum brevitae et facilitate sermonis, et pro sua et eorum capacitate*, como manda el Santo Concilio de Trento, á los feligreses que les estan encomendados, enseñándoles lo que todos es necesario que sepan para la salvacion; anunciándoles los vicios que deben evitar y las virtudes que deben tener, y exponiéndoles frecuentemente *inter missarum solemnia* y por sí mismos, ó por medio de otros, si estuviesen impedidos, algo de lo que se ha leído en la Misa, y alguno de los misterios que encierra este Santísimo Sacrificio, á fin de que *no tengan hambre las ovejas de Cristo, y no haya párvulos que pidan pan sin que haya quien se le parta*.

Esta gravísima obligacion se extiende, como es manifesto, á los anejos, respecto de cuyos habitantes los respectivos Párrocos y demas encargados de aquellos tienen los mismos deberes que para con los feligreses de las Iglesias matrices; sin que pueda darse excusa de ningun género, ni costumbre ninguna en contrario, que no seria sino punible y perniciosa corruptela, para dejar de cumplir con uno de los principales cargos del ministerio parroquial, cual es el de la predicacion tanto en las Iglesias filiales como en las matrices, y por lo menos en todos los Domingos y fiestas solemnes: predicacion que en Adviento y Cuaresma conviene que sea mas frecuente; combatiendo en todo tiempo los vicios, sobre todo los reinantes; combatiendo el robo, ya

sea descubierta ó ya paliado con la usura, ó de cualquier otro modo; reprendiendo severamente la blasfemia, que tan á menudo por desgracia se profiere por bocas infernales; inculcando la santificacion de las fiestas, que tanto se desprecia por tantos malos cristianos, muchos de los cuales, entre trabajar en ellas y darse á la crápula y otros vicios, no quieren emplear el medio de dedicarse al aprovechamiento espiritual, alimentando sus almas con ejercicios piadosos y santas ocupaciones; y en fin, exhortando á los pueblos á la pronta y gustosa obediencia de los preceptos de Dios y de nuestra Santa Madre la Iglesia, y á que sigan el delicioso camino de la virtud, y miren con horror el del vicio y del pecado.

Ni dispensa de la obligacion de predicar la falta de concurrencia, porque, como dice Scavini, Jesucristo predicó á solo la Samaritana. Por otra parte no es probable que falte mayor ó menor concurrencia, fuera de no ser creíble que en general falte, no faltando á Misa, cuando se predique del modo que debe hacerse; y esto ha de tenerse muy en cuenta, pues si bien es cierto que la predicacion ordinaria de los Párrocos y demás encargados de la cura de almas, no ha de consistir en sermones compuestos segun todas las reglas del arte, y en estilo magnífico y locucion cuidadosamente limada, sino en discursos sencillos y acomodados, como arriba se dice, á la capacidad del auditorio, el cual sacará así mas provecho de lo que oye, estos discursos no han de ser tan descuidados que se hagan sin preparacion alguna, diciendo cuanto viene á la boca, sin orden ni concierto, sin claridad, piedad ni celo. Los que tales discursos hacen desfiguran y afean la palabra de Dios, y causan nauseas y fastidio á los oyentes, los cuales de seguro no quedarán aficionados á oír á semejantes predicadores. Podrá haber, y los hay, algunos de estos que improvisen discursos, sobre todo tratándose de ciertos puntos; pero ordinariamente, aun los mas facundos, tienen precision de meditar mas ó menos y poner en orden sus ideas. Si, pues, muchas veces los oyentes se cansan, no pocas, por no decir todas, consiste en que el que les habla no lo hace con la debida preparacion, ni del modo conveniente para captarse la benevolencia y la atencion.

Para que la predicacion dé mayores resultados, es preciso que los fieles esten bien instruídos en la doctrina cristiana, cuya enseñanza y explicacion en los Domingos y fiestas solemnes por lo menos, y con mas frecuencia en Adviento y Cuaresma, es otra de las obligaciones de los Párrocos y demás encargados de la cura de almas.

Burgo de Osma, 12 de Setiembre de 1875.

Pedro María, OBISPO DE OSMA.